

Record, anyorança i temps.

Un relat de: [La flama de l'oest](#)

El temps ho cura tot.

Això diu tothom, et donen copets a l'esquena, proven de dir paraules dolces i tranquil·les, intentant amortiguar el dolor que sents per dins.

Adaptar-se.

O ho fas, o et veus sumit en una foscor plena de remordiments, i tens incloses les ganes de retornar a aquella rutina alterada per aconteixements que nosaltres no podem controlar, ja ens agradaria.

Impotència.

Trobo que és un sentiment molt dur, i molt difícil d'acceptar.

L'has de saber portar, t'exprimeix el cap, els sentiments, les creences...fins que ja no creus en res més que tu mateix.

Record.

Tot són imatges, moments, dies, hores, frases, objectes, que fan que el record sigui enorme i esplèndid, sembla marcat amb foc roent dins nostre.

Ens hem d'adaptar, però costa tant quan perds algu amb qui tenies un vincle enorme e infranquejable. Aquesta buidor, aquesta sensació de: " sembla que m'hagin arrencat un tros de mi", és dolorosa però és la que ens fa adonar del que ha passat i del que hem de fer per recordar i adaptar-nos per molta impotència que hi hagi.

Tot i tenir moments de debilitat, aconseguim treure forces d'on sigui.

Us ho prometo, de sota les pedres.